

Славейче

Илюстрованъ вестникъ за деца и юноши

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобренъ и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 год.
Редакторъ: Георги Кръзозовъ

ГОДИНА ВТОРА
БРОЙ 6
януарий 1938

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пощенска чекова сметка № 624.

МАЛКИЯТЪ КОМИНОЧИСТАЧЪ

отъ Константинъ Константиновъ

Цѣла нощъ фъртуната вилнѣ, събаря керемиди, навѣва прѣспий. На заранята затихна. Къщитѣ бѣха потънали въ дълбокъ чистъ снѣгъ. Отъ всѣки покривъ се проточи къмъ небето тънъкъ синкавъ димъ.

Само една къщурка не пушеше. Баба Гена, запретната и ядосана, току слагаше сѣчки въ огнището и мърморѣше:

— Какво ли е пѣкъ туй чу-

до? Не ще да гори — и това си е!...

Едно голѣмо кълбо димъ излѣзе изъ оджака и напѣлни стаята.

— Тю-ю-ю! Божичко! Не стига, че замръзнахъ, ами и ще ослѣпя!... А бре, Даню, какво е туй, бре баба?...

Даню, внучето ѝ, тъкмо поиска да каже нѣщо и закиха — веднажъ, дважъ, трижъ.

— Нѣщо е запушило пустия коминъ! — сѣти се баба Гена. — Тичай да викашъ Цоно дюлгерина, да се качи да види!...

Огнището блѣвна ново кълбо пушекъ. Баба Гена отвори прозорчето, погледна нагоре и изведнажъ викна:

— Какво съмъ се зачудила пѣкъ и азъ! Ами че то твоего хвърчило, бре хубостнико, трѣбва да е вжтре!

— Ти, бабо, недей тѣй... безъ да знаешъ, — отвърна Даню. — Що ще мойто хвърчило въ комина?

— Ами нали есенесъ още бѣше се закачило, бре, та не можате да го снемете — и тамъ си и остана! Нѣ ти сега поразия! Нощесъ вѣтърътъ го е пѣхналъ вжтре. Я — де му се вѣе опашката!... Боже, Боже, почернѣхъ отъ сажди, като караконджуль!... Тичай по-скоро за Цоно!...

И баба Гена си забърса очитѣ. Като се обърна, тя видѣ, че Даню още не бѣ излѣзълъ.

— Какво чакашъ, бре зѣпльо?

— Бабо, бабо, — я гледай, — посочи Даню къмъ комина. Баба Гена подаде глава изъ прозорчето.

Парцалената опашка, провиснала на снѣга, мърдаше. Следъ една минута отъ върха на комина излѣзе облакъ димъ, едно опушено хвърчило се търкули на покрива, а заедно съ него тупна на стрѣхата и едно черно птиче. Въ сжщия мигъ сѣчкитѣ въ огнището пламнаха и огнѣтъ веднага се разгорѣ.

Бабата гледаше изумена птичето. Даню позна хвърчилото си и мълчеше.

— Бре, Данчо, я го вижъ, бре синко. То било врабче. Скрило се, горкото, да се стопли, и ни очисти комина! — викна засмѣна старата жена.

Врабецътъ, почернѣлъ като гардже, изтърсваше крилца въ снѣга.

— Охъ, на баба коминджията!... Ами че много си мѣничекъ, бре баби, — пѣкъ я каква работа ни свърши. Я, бре Данчо, а дай сега да му платимъ!

И баба Гена разчупи едно коматче хлѣбъ и го хвърли на стрѣхата. После взе отъ стената една китка житни класове, донесени лѣтосъ отъ нивата, и каза на вну-

ка си:

— Ха сега, вмѣсто при Цоно, иди, че забучи това въ ржката на снѣжния човѣкъ, дето вчера го правихте на двора... Нека си клѣвне черничкото момче малко зрънца. Съ трудъ си ги е спечелило.

Врабитѣ цвѣртѣха съ пѣлни гушки и кацахъ по ржцетѣ и главата на снѣжния човѣкъ. Срѣдъ всички важно подскачаше черния врабецъ.

— Чикъ-чикъ! Чикъ-чикъ! Яжте, яжте! Азъ не съмъ саможивъ! Обичамъ компания!

Едно младо врабче, неразбрало отде е дошло това угощение, учудено го изгледа и запита:

— Ами ти, защо си тѣй черенъ?

Стефанъ Мокревъ

СКРЕЖКО

Мина и есенята, а малкото куничко врабче си остана все така дребничко и самичко.

Никой не го прибра въ гнѣздото си. Тогава куничкото врабче отиде при дѣдото на неговия дѣдо, който сжщо бѣше самотенъ. Той бѣше старъ, но знаеше много, защото много бѣ живѣлъ и много видѣлъ.

Стариятъ врабецъ, прибра куничкото си внуче въ жилището си. То бѣше добре намѣстено подъ една плоча на покрива на една караджейка воденица. Стариятъ врабчо бѣше избралъ това мѣсто като най-удобно. Край воденицата винаги имаше храна.

Дѣдото и правнучето си заживѣха мирно. Ходѣха заедно за храна и никога не се дѣлѣха. Шомъ се задрочеше прибираха се вжщи. Дѣдото разправѣше на внучето си чудни приказки, докато то заспѣше.

Една ранна сутринъ студентъ вѣтъръ сжсѣ тъмното покри-

СНѢГЪ

Дѣдо Мразъ чело навжси,
въ мигъ небето притъмня,
и снѣжинки залетѣха
надъ гори и надъ поля.

Скоро всичко тѣ покриха:
пжтъ, дворове, къщна стрѣха,
и земята премѣниха
съсь сребриста снѣжна дреха.

А на топличко подъ нея
сладкъ снѣгъ цвѣтята спятъ,
и сънуватъ: пеперуди,
пеперуди, че летятъ.

Въвъ снѣга си сякашъ чуватъ
тихий шепотъ на листата, —
и далеко въ тишината
какъ приветно пѣй ржката.

Георги Костакевъ

— Чикъ-чикъ! — измърмори стариятъ врабецъ! — Яжъ и не питай! Ако не бѣхъ такъвъ — нѣмаше да ядешъ. Черенъ съмъ, защото си имамъ вече занаятъ! Не съмъ като васъ — развѣй прахъ!...

— Чикъ-чикъ! Чикъ-чикъ!
И слѣзе до краката на снѣж-

ния човѣкъ, дето имаше малко стопенъ снѣгъ, да се напие съ водица.

Константинъ Константиновъ

ГЛАДНОТО ВРАБЧЕ

Чикъ-чирикъ,
чикъ-чирикъ!
Азъ съмъ Врабчо мжченикъ,
нѣмамъ къща,
ни подслонъ,
ходя съ дрипавъ
старъ балтонъ.

Чикъ-чирикъ,
чикъ-чирикъ!
Чуйте моя тѣженъ вѣкъ
и надъ мене
се смилете,
съ малко хлѣбецъ
помогнете.

Чикъ-чирикъ,
чикъ-чирикъ!
Чуха врабчовия вѣкъ
нѣколко деца добри
и му хвърлиха засмѣни
кошничка зърна ечмени.

Георги Хрусановъ

Побързайте съ изплащането на абонамента! Сега е най-удобното време да се събератъ суми отъ децата. Настоятелитѣ, които пласиратъ „Славейче“ на ржчна продажба, нека се отчетатъ за до сега пласираниѣ броеве.

— Че какъвъ е пѣкъ тоя Скрежко? Толкова ли е силенъ, че чакъ и хората да се плашатъ отъ него?...

— Не го ли видѣ? — Видѣхъ го. Разфучалъ се, размяталъ се, че пѣкъ и съ снѣгъ засипва очитѣ...

— Засипва я... А когато започне да заледява ржкитѣ, да замрежва прозорцитѣ, да затрупва съ снѣгъ пжтищата, — дърво и камъкъ се пука отъ студъ.

— Брей, брей, посмали малко... Въ това време вѣтърътъ така насили, че покривътъ на воденицата заскърца. Врабчето се дръпна навжтре и се сгуши подъ опашката на дѣда си.

— Ти по-малко да знаешъ — сопна се дѣдото на внучето си. — Видишъ ли го какъвъ е. Когато ти приказва по-старъ отъ тебе, да слушашъ. Ха де, излѣзъ насреща му, ако можешъ!

— Ами, мога. Азъ само така...

— Само така, ама ако вземе да дигне и нѣкоя плоча отъ покрива, че да я стовари отъ горе ни, и „ахъ“ нѣма да кажешъ.

— Шомъ е такъвъ лошъ, нищо нѣма да казвамъ.

— Лошъ, добъръ, това е. Скрежко му е името. Дето мине съ снѣгъ и ледъ покрива всичко.

— Шомъ му е такава името, то се знае, че и сърдцето му е ледено. А отъ такъвъ не търси добро.

— Сърдцето му е ледено, но е справедливъ.

— Това пѣкъ отъ де знаешъ? — Знаемъ, че съмъ му билъ на гости.

— Е, слушай, дѣдко! Не се сърди, но сега излѣга...

— Шомъ лѣжа, ще мълча. Стариятъ врабецъ пѣхна човка подъ перата на лѣвото си крилце, олюлѣ се на единъ край и се подпрѣ на опашката си.

Въ врабчето жилище стана тихо. А отъ вжнъ идѣше такъвъ студъ, че се промъкваше подъ перцата.

Врабчето мръдна насамъ, мръдна натамъ, потропа съ крачетата да си сгрѣе и се пукаше отъ мжа, отъ гладъ и отъ това, че не можеше да излѣзе. А дѣдо му си седѣше мирничко съ